

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ*

[Ἐκ τῶν Ἀνεκδότων Κοινωνικῶν Ἐπιθ.]

Εἰς Κράθαρα ἐξ Ἀθηνῶν

εἰκοσιτρεῖς τ' Ἀπρίλη,

Χάριτι θεῖα ὑγιεῖς ἔχομ' ἐγὼ κ' οἱ φίλοι.
Μοῦ λέγεις, κύρ—'Αλέξη μου, σὸ δεύτερό σου γράμμα,
"Ἄν ἔλαβα τὸ πρῶτό σου κι' ἂν θέλω νέο πᾶμμα.
"Ὅσους τῆς ἄλλαις μούστειλες, τοὺς τράβηξεν ἡ Πόλι.
Ἦσαν ἀλήθεια τῆς δουλειᾶς καὶ γιὰ ξεδούλιο ὄλοι.
Στεῖλέ μου δώδεκα κουλοὺς καὶ κρατημένους ἕξι,
Καὶ τρεῖς στραβούς, γιὰτ' οἱ στραβοὶ στοιγίζου, κύρ-'Αλέξη.
Σοῦ στέλνω ἀπὸ ἑκατὸ δραγμαῖς κάθε κεφάλι,
Γιὰτὶ ἀκόμα ἔμβασμα δὲν μούκαμαν οἱ ἄλλοι.
Δέξου αὐτὰ γιὰ τὸ παρόν, γιὰτὶ εἰς τῆς Κλουκίνας,
Διακόσαις πάλιν ἀργυραῖς ἐμέτρησα ριγγίνας.
'Ἐκλείσθ' ἡ κόρη τοῦ Στρατῆ εἰς τὸ νοσοκομεῖο,
Καὶ διὰ τοῦτο σ' ἀφαιρῶ ἑκατοστάρια δύο.

* ΣΗΜ. Μία ἐκ τῶν εἰδεχθεστέρων παρ' ἡμῖν κοινωνικῶν πληγῶν εἶνε ἀτυχῶς ἡ ἐναντίον τῶν νόμων τῆς ἠθικῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀξιοπρεπειᾶς ἀσκουμένη βδελυρὰ σωματεμπορία, ἡ διὰ τῆς πηρώσεως καὶ τῆς στρέβλης δυσμοίρων ἀνθρωπίνων πλασμάτων κερδοσκοποῦσα καὶ ἐκμεταλλεομένη τὸν κοινὸν οἶκτον. Κατὰ τῆς ἀχρειότητος ταύτης ὁ ἐθνικὸς ποιητὴς καὶ ἡμέτερος φίλος καὶ συνεργάτης κ. Π. Συνοδινὸς ἐτάνυσε πικρὰ τὰ βελη τῆς σατυρικῆς του φαρέτρας. Ἀναντιρρήτως δριμύτεροι καὶ καυστικώτεροι στίχοι δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γραφῶσι.

Καὶ μὴ γυρεύῃς... κόντεψα ναῦρω τὸ διάβολό μου.
 Ἄς ἔχω χάρι στὸ Θεὸ καὶ εἰς τὸν ὄβολό μου.
 Μὴν τὰ ρωτᾷς σὰν γνωστικὸς ποῦ εἶσαι τί τραβοῦμε...
 Εἰς βουλευτὰς καὶ βοηθοὺς κολόκουρα μετροῦμε.
 Δέρουν τοὺς ὑπαλλήλους μου κλητῆρες εἰς τῆς στραταῖς·
 Κ' ἐξέπεσαν πέντε δραχμαῖς τὸ μέτρον ἢ κομμάταις.
 Σ' ὀρκίζουμαι στὴν παλαιὰ ποῦ ἔχομεν φιλία,
 Ζημιά κάμποσον καιρὸ μοῦ δείχνουν τὰ βιβλία.
 Καλὰ ποῦ τύφλωσ' ὁ Θεὸς κάμποσους ἐωσφόρους
 Κι' ἀκόμα δὲν ἐθάρυναν τὸ ἔργον μας μὲ φόρους.
 Μὲ τῆς οἰκονομίας μου, πὲς πέρα πῶς τὰ βγάνω·
 Ἐφέτος τὰ κορίτσια μου θ' ἀφήσω δίχως πιάνο.
 Τὸ μάγειρά μου ἔδωξα κ' ἐφέτος ἡ Κυρία
 Οὔτ' ἀρωματικὰ λουτρὰ θὰ κάμη οὔτε κρύα.
 Μὲ βία κλειῶ τὸ γράμμα μου, σημαίνει λειτουργία!
 Κατάλυσ' οἴνου σήμερα κ' ἐλαίου καὶ ἀργία.
 Ἡ χάρις του βοήθεια μας νὰ εἶνε, κύρ-Ἀλέξη
 Καὶ ἀπὸ κέρδη καὶ καλὰ στὰ σπίτια μας νὰ βρέξῃ.

Ἵστερογράφων

Ἀληθεια ἐλησμόνησα. . . φιλιάτικο μεγάλο,
 Δύο—τρεῖς σερنيκοθήλικους νὰ μ' εὔρης δίχως ἄλλα.
 Σοῦ τοὺς πληρώνω ἀκριβὰ, τοὺς θέλω πριμαρόλι,
 Στὴ Λόντρα ἔχουν πέρασι μεγάλη οἱ διαβόλοι.
 Σ' ἀσπάζομαι γλυκὰ, γλυκὰ ἀπὸ βαθειὰ καρδιά
 Μὲ ὄλην τὴν κυρίαν μου καὶ μ' ὄλα τὰ παιδία
 Καὶ μένω δοῦλος δουλικὸς τῆς ὑπεραφεντιᾶς σου,
 Ἐγὼ Πουλῆς Πουλόπουλος

ἐκ τοῦ χωρίου Πράσσειν.